

NAŠEMU BRANETU V SLOVO

Žalosti, ki nas preveva ob izgubi kolega, sodelavca in prijatelja mag. Branka Goropevska ni mogoče ublažiti. V edino uteho nam je zavedanje, da je bilo njegovo prekratko življenje, vsaj z njegovega profesionalnega vidika, vendarle izpolnjeno in plodovito. Uspešno je deloval na različnih področjih. Širša javnost ga je poznala predvsem kot direktorja Osrednje knjižnice Celje in kot bibliotekarskega strokovnjaka, ki je pomembno prispeval k razvoju slovenskega knjižničarstva. Med drugim je bil v letih 1997-2001 predsednik sekcije za domoznanstvo pri Zvezi bibliotekarskih društev Slovenije, od leta 2002 član upravnega odbora Inštituta za informacijske znanosti (IZUM), v letih 2007-2009 predsednik Zveze splošnih knjižnic Slovenije ter član strokovnih svetov več slovenskih knjižnic (Kranj, Ptuj, NUK Ljubljana). Kot človek s poudarjenim socialnim in humanitarnim čutom je bil aktiven član celjskega Rotary kluba, kot velik ljubitelj športa pa član upravnega odbora in nekaj časa tudi predsednik nogometnega kluba Celje. A vendarle njegovi zgodovinarski kolegi verjamemo, da bi on sam, če bi že moral izbrati zgolj eno oznako, ki bi opredeljevala njegovo poklicno življenje in poslanstvo, izpostavil predvsem to, da je zgodovinar. Kar je dejansko in z veliko začetnico tudi bil. Še kot študent mariborske pedagoške fakultete je poučeval zgodovino na Prvi Gimnaziji v Celju, po diplomi in zaposlitvi v Osrednji knjižnici Celje pa je svojo raziskovalno strast uspešno združil z vodenjem tamkajšnjega Domoznanskega oddelka. Nadaljeval je s podiplomskim študijem, se izobraževal tudi v Gradcu in na Dunaju, obenem pa je v Celju postal eden najagilnejših članov Zgodovinskega društva, ki je ravno v tem obdobju, se pravi v začetku devetdesetih let, pisalo novo poglavje svojega delovanja. Branko je delil skupno vizijo, nesebično daroval svoje znanje, čas in energijo ter iskreno verjel, da zgodovina ni kabinetna, akademska znanost, namenjena zgolj vanjo posvečenim profesionalcem, temveč skupek védenja in razumevanja tako naše preteklosti kot sodobne zavesti in identitete, ki jo je ravno zato mogoče in potrebno približati širši javnosti. Revija Zgodovina za vse je začela izhajati ravno v času njegovega predsedovanja našemu društvu, v to obdobje pa sodita tudi dva odmevna znanstvena simpozija, katerih uspešna organizacija in izvedba sta bila v veliki meri prav njegova zasluga. Zato ne preseneča, da smo ga slovenski zgodovinarji čez nekaj let izbrali tudi za predsednika Zveze zgodovinskih društev Slovenije in da je bil njegov mandat več kot uspešen.

Branko je na začetku milenija na Oddelku za zgodovino Filozofske Fakultete Univerze v Ljubljani uspešno zagovarjal magistrsko nalogo. Politične, gospodarske in kulturne razmere na slovenskem Štajerskem na prelomu devetnajstega v dvajseto stoletje so bile njegovo ožje raziskovalno področje, ki mu je posvetil največjo pozornost in ga tudi do potankosti obvladal. Ter ga obenem znal interpretirati in o njem pisati na zelo privlačen in poveden način. O tem bo za vselej pričala vrsta njegovih objavljenih del, med drugim tudi knjiga »Štajerski Slovenci, kaj hočemo!«, ki jo je leta 2005 izdalo naše društvo.

Kot zgodovinar je premogel izredno širino in obenem občutek za bralca, ki mu je namenjal svoje pisanje - od znanstvenih razprav in enciklopedičnih gesel do poljudnih člankov, njegova bibliografija pa šteje več kot 200 enot. Med drugim je izpod njegovega peresa nastala tudi monografija Stoletje v Celju, svojevrstna kronika Celja v 20. stoletju, ki odtlej velja za eno temeljnih del za spoznavanje preteklosti mesta ob Savinji. Mesta, ki ga je Branko vzljubil v nič manjši meri, kot je imel rad svoj rodni Prebold. Ko je prevzel vodenje Osrednje knjižnice Celje, se je njegovo znanstveno-raziskovalno delo moralo prilagoditi drugim obveznostim, med katerimi je bila prenova oz. izgradnja nove knjižnice gotovo najzahtevnejša. Branko ji je namenil ves svoj talent ter vso svojo moč in danes se mesto ob Savinji ponaša z enim najsodobnejših in najlepših kulturnih hramov na Slovenskem. Nanj je bil upravičeno ponosen in se istočasno že veselil novih, zlasti študijskih in raziskovalnih izzivov. S tem namenom je leta 2009 vpisal tudi doktorat, ki pa bo, žal, kot toliko drugega, ostal za vselej nedokončan.

Naš kolega in prijatelj Brane je zgodovino enostavno imel rad. Kljub naporu se ji je posvečal tudi v zadnjem obdobju, ko ga je bolezen že močno načela in utrudila. In ga končno tudi premagala. Vsi, ki smo imeli privilegij prehoditi del poti skupaj z njim, ga bomo pogrešali in se ga spominjali s hvaležnostjo. Naj počiva v miru!

Tone Kregar

mag. Branko Goropevšek (1966-2012)